

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 464

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 25 iunie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
453. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Cavaler</i>	2	948. — Ordin al ministrului mediului și schimbărilor climatice privind modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului privind instalarea sistemelor de încălzire care utilizează energie regenerabilă, inclusiv înlocuirea sau completarea sistemelor clasice de încălzire, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.274/2011	12
463. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2	949. — Ordin al ministrului mediului și schimbărilor climatice privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice nr. 364/2014	13
464. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
465. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
466. — Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	3		
467. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4		
468. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4		
469. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	4		
470. — Decret privind înaintarea în gradul de general-maior cu două stele, la trecerea în rezervă, a unui general de brigadă cu o stea din Ministerul Apărării Naționale	5		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
Decizia nr. 266 din 7 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art. 2 alin. (1) și (1 ²) și art. 60 ¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator	5–9	555. — Decizie privind sancționarea Societății BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L. cu interzicerea temporară a activității	13–14
Decizia nr. 280 din 8 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	10–12	556. — Decizie privind sancționarea cu amendă și retragerea aprobării domnului Rosala Liviu Gheorghiuță, director executiv/persoană semnificativă al/a Societății BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L.	14–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*
în grad de *Cavaler***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul culturii, în semn de înaltă apreciere pentru remarcabilele interpretări artistice susținute pe cele mai importante scene din țară, pentru dragostea, dăruirea și talentul de care a dat dovadă în promovarea artei teatrale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Cavaler* doamnei Tamara Buciuceanu-Botez.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 23 iunie 2014.
Nr. 453.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 671/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 iulie 2014, domnul Florică Duță, judecător la Curtea de Apel București, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 463.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 656/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Luminița Telbiș, judecător la Tribunalul Caraș-Severin, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 464.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 678/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Octavian Buță, judecător la Judecătoria Strehaiia, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 465.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 681/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Aurică Sterea, judecător la Judecătoria Buftea, se eliberează din funcție ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unei infracțiuni.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 466.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 674/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Mariana Tereza Iftode, procuror-șef al Secției de urmărire penală în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 467.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 675/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Sofian Gheorghii, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Suceava, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 468.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 682/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Nelu Carpen, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Buftea, se eliberează din funcție ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unei infracțiuni.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 23 iunie 2014.
Nr. 469.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind înaintarea în gradul de general-maior cu două stele,
la trecerea în rezervă, a unui general de brigadă cu o stea
din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale și Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 52/2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul general de brigadă cu o stea Greco *Petre* Dan-Florin se înaintează în gradul de general-maior cu două stele și trece în rezervă cu noul grad.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 23 iunie 2014.
Nr. 470.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 266

din 7 mai 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă,
precum și celor ale art. 2 alin. (1) și (1²) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006
privind medierea și organizarea profesiei de mediator**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, excepție ridicată de Societatea Comercială CEZ Vânzare — S.A. din Craiova, județul Dolj, prin mandatar Societatea Comercială EOS KSI România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 14.501/215/2013 al Judecătoriei

Craiova — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 531D/2013.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 3 aprilie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer, și au fost consemnate în încheierea din aceea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu prevederile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 15 aprilie 2014, când, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, a amânat pronunțarea pentru 6 mai 2014. La aceea dată, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru 7 mai 2014, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 14.501/215/2013, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator. Excepția a fost ridicată de reclamanta Societatea Comercială CEZ Vânzare — S.A. din Craiova, județul Dolj, prin mandatar Societatea Comercială EOS KSI România — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect pretenții.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care aplicarea acestor dispoziții procedurale este extinsă la aspecte care țin de judecarea propriu-zisă a cererii de chemare în judecată. Arată că, atât timp cât a indicat motivele de fapt și de drept în cererea de chemare în judecată, eventualele nelămuriri privind alte aspecte nu pot atrage sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată, pentru că există dispoziții speciale pentru faza de chemare în judecată în care se pot lămurii aspectele de fapt și de drept, inclusiv prin administrarea de probatorii, mai ales în condițiile în care multe din asemenea chestiuni care vizează aspecte de fapt pot fi lămurite și prin discuții contradictorii și explicații orale prezentate în fața instanțelor de judecată. În acest context, arată că art. 200 din Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) și art. 53, prin restrângerea accesului liber la justiție, întrucât dezideratul asigurării dreptului la un proces echitabil este pus în umbră de acela al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în măsura în care prevederile criticate din Codul de procedură civilă sunt aplicate dincolo de verificarea conținutului formal al cererii de chemare în judecată. Așa fiind, autoarea excepției consideră că procedura regularizării cererii de chemare în judecată nu poate înlocui, prin măsurile dispuse, faza judecării propriu-zise a cererii prin aplicarea abuzivă a dispozițiilor procedurale, întrucât o asemenea interpretare și aplicare a legii oferă cadrul realizării denegării de dreptate.

5. Referitor la prevederile art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, autoarea excepției susține, în esență, că aceste texte de lege sunt neconstituționale și contravin art. 21 și art. 53 din Constituție, în măsura în care instanțele de judecată consideră că, prin refuzul părților de a se prezenta la ședința privind avantajele medierii, se poate aplica sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată sau se pot aplica sancțiuni procedurale de natură a duce la suspendarea cererii de chemare în judecată.

6. **Judecătoria Craiova — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă și ale art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator este inadmisibilă. În acest sens, arată că neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate este dedusă de autoarea excepției din modul de interpretare și aplicare a acestora de către instanța de judecată, problematică ce nu intră însă sub incidența controlului de constituționalitate. Așa fiind, apreciază că interpretarea și aplicarea unei prevederi legale sunt resortul exclusiv al instanței de judecată care soluționează cauza, precum și al instanțelor de control judiciar, dacă este cazul.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut prin dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următoarea redactare:

— Art. 200 din Codul de procedură civilă intitulat „*Verificarea cererii și regularizarea acesteia*”:

„(1) *Completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197.*

(2) *Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).*

(3) *Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.*

(4) *Împotriva încheierii de anulare, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând motivat să se revină asupra măsurii anulării.*

(5) *Cererea de reexaminare se face în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii.*

(6) *Cererea se soluționează prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului, de către un alt complet al instanței respective, desemnat prin repartizare aleatorie, care va putea reveni asupra măsurii anulării dacă aceasta a fost dispusă eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat potrivit alin. (2).*

(7) *În caz de admitere, cauza se retrimite completului inițial investit.”;*

— Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006: „*Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege.”;*

— Art. 60¹ din Legea nr. 192/2006: „(1) *În litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de soluționare a conflictelor, părțile și/sau partea interesată, după caz, sunt ținute să facă dovada că au participat la ședința de informare cu privire la avantajele medierii, în următoarele materii:*

a) *în domeniul protecției consumatorilor, când consumatorul invocă existența unui prejudiciu ca urmare a achiziționării unui produs sau unui serviciu defectuos, a nerespectării clauzelor contractuale ori garanțiilor acordate, a existenței unor clauze abuzive cuprinse în contractele încheiate între consumatori și operatorii economici ori a încălcării altor drepturi prevăzute în legislația națională sau a Uniunii Europene în domeniul protecției consumatorilor;*

b) în materia dreptului familiei, în situațiile prevăzute la art. 64;

c) în domeniul litigiilor privind posesia, grănițuirea, strămutarea de hotare, precum și în orice alte litigii care privesc raporturile de vecinătate;

d) în domeniul răspunderii profesionale în care poate fi angajată răspunderea profesională, respectiv cauzele de malpraxis, în măsura în care prin legi speciale nu este prevăzută o altă procedură;

e) în litigiile de muncă izvorâte din încheierea, executarea și încetarea contractelor individuale de muncă;

f) în litigiile civile a căror valoare este sub 50.000 lei, cu excepția litigiilor în care s-a pronunțat o hotărâre executorie de deschidere a procedurii de insolvență, a acțiunilor referitoare la registrul comerțului și a cazurilor în care părțile aleg să recurgă la procedura prevăzută la art. 1.013—1.024 sau la cea prevăzută la art. 1.025—1.032 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare;”.

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 2 alin. (1) și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, Curtea reține că autoarea excepției susține că aceste prevederi de lege sunt neconstituționale și contravin art. 21 și art. 53 din Constituție, în măsura în care instanțele de judecată consideră că, prin refuzul părților de a se prezenta la ședința de informare privind avantajele medierii, se poate aplica sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată sau se pot aplica sancțiuni procedurale de natură a duce la suspendarea cererii de chemare în judecată.

13. Față de critica formulată, Curtea observă că medierea a fost consacrată în dreptul român odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 192/2006. Potrivit art. 1 alin. (1) din această lege, medierea reprezintă „o modalitate de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă, cu ajutorul unei terțe persoane specializate în calitatea de mediator, în condiții de neutralitate, imparțialitate, confidențialitate și având liberul consimțământ al părților”. Pomind de la definiția medierii, aceasta poate fi calificată ca fiind o procedură facultativă, informală, amiabilă, confidențială și desfășurată în prezența unui mediator.

14. Pentru a determina obiectul medierii, respectiv cazurile în care părțile pot recurge la mediere, Curtea observă că, așa cum reiese din cuprinsul art. 2 alin. (5) din Legea nr. 192/2006, părțile pot recurge la mediere atunci când este vorba despre drepturi de care ele pot dispune.

15. Referitor la critica autoarei excepției, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 stipulează că, dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege. În ceea ce privește domeniul de aplicare al procedurii obligatorii, deși art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 trimite, cu titlu general, la conflictele în materie civilă, de familie, precum și în alte materii, în realitate, părțile sunt ținute să facă dovada participării la ședința de informare doar în materiile reglementate prin art. 60¹ alin. (1) lit. a)—f) din aceeași lege.

16. Sancțiunea instituită în caz de nerespectare a obligației de a participa la ședința de informare privind avantajele medierii, obligație prevăzută de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, este reglementată în cuprinsul art. 2 alin. (12) din aceeași lege potrivit căruia „Instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă în caz de neîndeplinire de către reclamant a obligației de a participa la ședința de informare

privind medierea, anterior introducerii cererii de chemare în judecată, sau după declanșarea procesului până la termenul dat de instanță în acest scop, pentru litigiile în materiile prevăzute de art. 60¹ alin. (1) lit. a)—f).” Astfel, Curtea observă că, în situația în care nu este respectată obligația de a participa la ședința de informare privind beneficiile medierii, instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă, sancțiunea fiind instituită de o normă imperativă.

17. Curtea reține că alin. (12) al art. 2 din Legea nr. 192/2006 a fost introdus prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, precum și pentru modificarea art. II din Legea nr. 115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 21 decembrie 2012. Curtea reține, totodată, că, potrivit dispozițiilor tranzitorii cuprinse în art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2013 privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, care modifică art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2012, „Dispozițiile art. 2 alin. (12) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, se aplică numai proceselor începute după data de 1 august 2013.”

18. Curtea remarcă faptul că, deși art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 se referă la obligația părților de a participa la ședința de informare privind avantajele medierii, alin. (12) al aceluiași articol prevede sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată numai pentru situația în care reclamantul nu și-a îndeplinit această obligație. Ca atare, pârâtul nu este obligat să participe la o astfel de ședință, singura condiție pe care reclamantul trebuie să o îndeplinească este să se adreseze unui mediator care să îl notifice pe pârât, în condițiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, adresându-i o invitație scrisă, ce poate fi transmisă prin orice mijloc ce asigură confirmarea primirii textului. Dovada participării la ședința de informare privind avantajele medierii se face printr-un certificat de informare eliberat de mediatorul care a realizat informarea. Dacă una dintre părți refuză în scris participarea la ședința de informare, nu răspunde invitației prevăzute la art. 43 alin. (1) ori nu se prezintă la data fixată pentru ședința de informare, se întocmește un proces-verbal, care se depune la dosarul instanței.

19. În acest context, Curtea reține că, așa cum rezultă din coroborarea art. 2 alin. (1) cu alin. (12) din Legea nr. 192/2006, pentru a se adresa instanței cu o cerere de chemare în judecată, pentru litigiile în materiile prevăzute de art. 60¹ alin. (1) lit. a)—f) din legea precitată, legiuitorul a instituit în sarcina justițiabilului o obligație nouă, și anume aceea de a se adresa în prealabil unui mediator, pentru ca acesta să îl informeze despre avantajele medierii. În aceste condiții, Curtea constată că introducerea obligativității informării asupra medierii este în contradicție cu art. 21 din Legea fundamentală.

20. Curtea reține, totodată, că în preambulul Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 136 din 24 mai 2008, se prevede că „medierea ar trebui să constituie o procedură voluntară, în sensul că părțile sunt ele însele responsabile de procedură și o pot organiza după cum doresc și încheia în orice moment.” De asemenea, art. 3 lit. a) din directivă definește medierea ca fiind un proces „în care două sau mai multe părți într-un litigiu încearcă, din proprie inițiativă, să ajungă la un acord privind

soluționarea litigiului dintre ele (...)". Art. 5 alin. (1) intitulat „*Recurgerea la mediere*” prevede că „*o instanță la care a fost introdusă o acțiune poate, atunci când este cazul și având în vedere toate circumstanțele cazului respectiv, să invite părțile să recurgă la mediere pentru a soluționa litigiul. Instanța poate, de asemenea, invita părțile să participe la o sesiune de informare privind recurgerea la mediere dacă astfel de sesiuni sunt organizate și sunt ușor accesibile.*” Ca atare, dispozițiile acestei directive se referă doar la posibilitatea, și nu la obligația părților de a urma procedura medierii, deci nimic obligatoriu referitor la mediere și, cu atât mai puțin, la procedura prealabilă de informare cu privire la avantajele medierii.

21. În acest context, Curtea constată că, deși atât legislația națională, respectiv Legea nr. 192/2006 și Codul de procedură civilă [art. 227 alin. (2) teza finală], cât și Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului consacră medierea ca fiind o procedură facultativă, alternativă și informală, art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 prevede că părțile sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, instituită de alin. (1²) din același articol. Așa fiind, deși medierea este facultativă, totuși ședința de informare privind avantajele medierii este obligatorie.

22. Curtea apreciază, totodată, că reglementarea legală criticată, respectiv art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, prin care părțile sunt obligate la parcurgerea procedurii de informare asupra medierii, răstoarnă prezumția irefragabilă „*nemo censetur ignorare legem*”. Dacă legea, în speță Legea nr. 192/2006, cu toate modificările ei, este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit acestui adagiu, cetățeanul beneficiază de prezumția de cunoaștere a legii. Ca atare, nu este justificată o procedură specială de informare asupra conținutului unei atare legi. În mod indubitabil această obligație instituită sub orice sancțiune, nu doar sub aceea a inadmisibilității cererii de chemare în judecată, contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție, care prevăd că nicio lege nu poate îngradi exercitarea accesului liber la justiție. Obligativitatea participării la informarea despre avantajele medierii reprezintă o îngradire a accesului liber la justiție, deoarece se constituie într-un filtru pentru exercitarea acestui drept constituțional, iar prin sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, acest drept este nu doar îngradit, ci chiar interzis.

23. Întrucât pot exista situații în care persoanele fizice sau juridice doresc ca soluționarea conflictului să se facă exclusiv de către instanța de judecată, Curtea constată că prin reglementarea legală criticată nu le este permis acestora să aprecieze singuri dacă au sau nu nevoie de această informare. Accesul liber la justiție reprezintă facultatea fiecărei persoane de a se adresa unei instanțe judecătorești pentru apărarea drepturilor sale sau valorificarea intereselor sale legitime. Orice limitare a acestui drept, oricât de neînsemnată ar fi, trebuie să fie temeinic justificată, analizându-se în ce măsură dezavantajele create de ea nu cumva depășesc posibilele avantaje. Atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se arată că „*simpla sa consacrare legală, chiar și la nivelul suprem, prin Constituție, nu este de natură a asigura și o eficacitate reală a acestuia, atât timp cât, în practică, exercitarea sa întâmpină obstacole. Accesul la justiție trebuie să fie asigurat, în consecință, în mod efectiv și eficace*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 670 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2011).

24. Ca atare, Curtea consideră că procedura prealabilă obligatorie a informării asupra avantajelor medierii apare ca fiind o piedică în calea realizării și obținerii de către cetățean a drepturilor sale în justiție. Mai mult, o procedură constând în informarea asupra existenței unei legi apare, neîndoielnic, ca o încălcare a dreptului de acces la justiție, ce pune asupra

justițiabilului o sarcină inoportună, cu atât mai mult cu cât procedura se rezumă la o simplă obligație de informare, și nu la încercarea efectivă de soluționare a conflictului prin mediere, astfel încât participarea părților la ședința de informare în fața mediatorului este una cu caracter formal.

25. În contextul celor mai sus reținute, Curtea constată că obligația instituită în sarcina părților, persoane fizice sau persoane juridice, de a participa la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, este o măsură neconstituțională, fiind contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție.

26. Având în vedere art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevede că, „*În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare*”, Curtea își va extinde controlul de constituționalitate și asupra prevederilor art. 2 alin. (1²) din Legea nr. 192/2006, care instituie sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată în caz de neîndeplinire a obligației de a participa la ședința de informare privind medierea, obligație prevăzută de art. 2 alin. (1) din aceeași lege, text de lege criticat în cauză.

27. Pentru argumentele expuse mai sus, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale și contravin art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție.

28. În ceea ce privește prevederile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, Curtea reține că prin această reglementare legiuitorul a circumstanțiat materiile în care părțile sunt ținute să facă dovada participării la ședința de informare, prevăzută de art. 2 alin. (1) din aceeași lege, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată. Mai exact, obligativitatea participării la ședința de informare cu privire la avantajele medierii nu privește toate materiile în care este posibilă medierea, ci este limitată expres la anumite domenii, acestea fiind următoarele: protecția consumatorului [lit. a), care trebuie coroborată și cu art. 2 alin. (2) din lege], dreptul familiei [lit. b), în situațiile prevăzute de art. 64, respectiv în ceea ce privește continuarea căsătoriei, partajul bunurilor comune, exercițiul drepturilor părintești, stabilirea domiciliului copiilor, contribuția părinților la întreținerea acestora, orice alte neînțelegeri care apar în raporturile dintre soți, cu privire la drepturi de care aceștia pot dispune potrivit legii], litigiile privind posesia, grănițuirea, strămutarea de hotare, orice alte litigii ce privesc raporturile de vecinătate [lit. c)], în cauzele de malpraxis, dacă vreo lege specială nu prevede o altă procedură [lit. d)], în litigiile de muncă în legătură cu contractul individual de muncă [lit. e)], în litigiile civile a căror valoare este sub 50.000 lei, cu excepția cazurilor în care s-a pronunțat o hotărâre executorie de deschidere a procedurii de insolvență, a acțiunilor referitoare la registrul comerțului și a cazurilor în care părțile aleg să parcurgă procedura ordonanței de plată, prevăzută de art. 1.013—1.024 din noul Cod de procedură civilă sau a cererilor de valoare redusă, prevăzută de art. 1.025—1.032 din noul Cod de procedură civilă [lit. f)].

29. În acest context, Curtea apreciază că art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituționale a prevederilor art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006. Astfel, în cazul în care părțile vor opta pentru mediere, în scopul rezolvării diferendelor existente între ele, acestea se vor prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii doar în situația în care vor considera necesară participarea la o astfel de ședință, pentru informații și lămuriri cu privire la avantajele medierii. Cu această ocazie, mediatorul are obligația să dea orice explicații părților cu privire la activitatea de mediere, pentru ca acestea să înțeleagă scopul, limitele și efectele medierii, în special asupra raporturilor ce constituie obiectul conflictului. Participarea la ședința de

informare nu va mai reprezenta însă o obligație pentru părți, ci o opțiune voluntară a persoanelor interesate să recurgă la o asemenea metodă alternativă, facultativă, de soluționare a conflictelor. Așa fiind, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 este neîntemeiată.

30. În ceea ce privește critica referitoare la art. 200 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acest text de lege a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014, și Decizia nr. 97 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 aprilie 2014, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect și a constatat că prevederile de lege criticate sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

31. Prin aceste decizii, Curtea a reținut că textul de lege criticat dispune în legătură cu necesitatea verificării cererii de chemare în judecată de către completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza, precum și asupra obligativității regularizării acesteia, în cazul în care nu îndeplinește anumite cerințe prevăzute în art. 194—197 din Codul de procedură civilă, referitoare la cuprinsul cererii de chemare în judecată, numărul de exemplare, timbrarea cererii sau la cazurile de nulitate a acesteia. În acest context, Curtea a constatat că procedura prevăzută de textul de lege criticat are drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit astfel disciplinarea părților din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. O asemenea procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare, potrivit art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Mai mult, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, și nu fondul cauzei.

32. Așa fiind, Curtea a stabilit că, atât timp cât procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă

nu înfrâng dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, în accepțiunea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

33. Referitor la susținerea autoarei excepției privind încălcarea art. 21 din Constituție, Curtea a reținut, potrivit jurisprudenței sale constante (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994), că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a accesului liber la justiție. Mai mult, în jurisprudența citată s-a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

34. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

35. Curtea Constituțională a constatat că instituirea unor condiții formale ale cererii de chemare în judecată nu poate fi considerată *de plano* drept o negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci aceasta constituie o expresie a obligativității exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, în limitele instituite de lege. Mai mult, nerespectarea condițiilor prescrise pentru conformitatea cererii introductive de instanță nu atrage în mod necondiționat anularea actului procedural, existând posibilitatea modificării sau completării acestuia în termenul stabilit de instanță.

36. Așa fiind, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială CEZ Vânzare — S.A. din Craiova, județul Dolj, prin mandatar Societatea Comercială EOS KSI România — S.R.L. din București, în Dosarul nr. 14.501/215/2013 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și constată că prevederile art. 2 alin. (1) și (12) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, precum și cele ale art. 200 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoriei Craiova — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 280

din 8 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (1) lit. b)

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Grigoroiu în Dosarul nr. 2.177/120/2013 al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 901D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar în ziua dezbaterilor o cerere intitulată „Cerere de încuviințare de probe” prin care, în vederea pregătirii apărării, până la termenul care va fi acordat, să îi fie comunicate înscrisurile depuse la dosar, precum și punctele de vedere exprimate de autoritățile.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererii.

5. Curtea, având în vedere cererea formulată, în temeiul dispozițiilor art. 222 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, dispune respingerea cererii astfel cum a fost formulată, întrucât de la data sesizării instanței de contencios constituțional, respectiv 12 decembrie 2013, și până în ziua dezbaterii, autorul excepției a beneficiat de un interval de timp suficient pentru pregătirea apărării.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 12 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.177/120/2013, **Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe**

drumurile publice, excepție ridicată de Ion Grigoroiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anularea unui act administrativ.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece „statutul dreptului de a conduce îmbracă două haine, acela al profesionistului și cel al amatorului. Dacă cel al amatorului poate prejudicia dreptul la agrement, cel al profesionistului prejudiciază dreptul la muncă cu consecințele ce decurg din acest drept constituțional ca drept al existenței familiei. [...] Atâta timp cât legea spune limpede că anularea dreptului de a conduce se face numai prin pronunțarea în dispozitiv de către instanța de judecată, apare firesc ca în toate sentințele în care nu apare această interdicție prin judecător nu se poate anula înscrisul, respectiv dreptul.”

9. **Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefundată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care la data sesizării instanței de contencios constituțional avea următorul conținut: „(1) Anularea permisului de conducere se dispune în următoarele cazuri: [...]”

b) *Titularul permisului de conducere a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă pentru infracțiunile prevăzute la art. 85, art. 86 alin. (2), art. 87 alin. (1), (2), (4) și (5), art. 89 alin. (1) și (2), art. 90 alin. (1) și art. 92 alin. (3).”*

15. Ulterior, dispozițiile legale criticate au fost modificate prin art. 121 pct. 7 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, lege care a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014. În urma modificărilor, textul contestat are următorul conținut: „(1) *Anularea permisului de conducere se dispune în următoarele cazuri: [...]*”

b) *titularul permisului de conducere a fost condamnat, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pentru infracțiunile prevăzute la art. 334 alin. (2) și (4), art. 335 alin. (2), art. 336, 337, art. 338 alin. (1), art. 339 alin. (2) și (4) din Codul penal;*”

16. Așa fiind, Curtea se va pronunța asupra acestor din urmă prevederi, întrucât soluția legislativă existentă în varianta anterioară a fost menținută în urma modificărilor efectuate și, având în vedere considerentele Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, prin care s-a stabilit că „În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării”.

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 25 referitor la *Libera circulație*, art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată* și art. 41 referitor la Munca și protecția socială a muncii.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 114 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 reglementează una dintre condițiile în care anularea permisului de conducere este dispusă, fără a indica organul competent și fără a stabili natura juridică a acestei măsuri. În acest sens, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 97 alin. (5) din același act normativ, „Anularea permisului de conducere se dispune de către poliția rutieră pe a cărei rază de competență s-a produs una dintre faptele prevăzute la art. 114”, iar dispozițiile art. 97 alin. (1) caracterizează măsura anulării permisului de conducere ca fiind o „măsură tehnico-administrativă”. Curtea observă însă că nu aceste din urmă texte legale constituie obiectul excepției de neconstituționalitate.

19. Analizând toate cazurile în care poate fi dispusă anularea permisului de conducere, Curtea constată că aceasta poate fi luată de fiecare dată, ca urmare a pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare rămasă definitivă. Astfel, prin această hotărâre instanța de judecată a constatat: fie săvârșirea unei infracțiuni care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, rezultat aflat în legătură de cauzalitate directă cu nerespectarea regulilor de circulație [lit. a)]; fie săvârșirea altor infracțiuni prevăzute la art. 334 alin. (2) și (4), art. 335 alin. (2), art. 336, 337, art. 338 alin. (1), art. 339 alin. (2) și (4) din Codul penal — deci fapte prevăzute de alt act normativ, dar care, datorită gradului ridicat de pericol social în ceea ce privește nerespectarea regulilor de circulație, sunt reglementate ca infracțiuni [lit. b)]; fie instanța de judecată a pronunțat pedeapsa complementară a interzicerii exercitării profesiei sau ocupației de conducător de vehicule, prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. i) din Codul penal [lit. d)]; fie obținerea permisului de conducere cu încălcarea normelor legale [lit. e)]; fie permisul de conducere a fost obținut în perioada în care titularul era cercetat sau judecat în cadrul unui proces penal pentru săvârșirea unei infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice, atunci când acesta a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă [lit. f)].

20. Așa fiind, anularea permisului de conducere intervine doar în condițiile și situațiile enumerate expres și limitativ de art. 114 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și reprezintă, de principiu, consecința condamnării titularului său printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, pentru fapte sau infracțiuni care se află în legătură de cauzalitate directă cu nerespectarea regimului circulației pe drumurile publice sau a altor norme legale. Or, tocmai această legătură determinantă, avută în vedere de instanță la momentul pronunțării hotărârii de condamnare, justifică, pe de o parte, aplicarea măsurii ulterioare constând în anularea permisului de conducere, iar pe de altă parte, explică rațiunea pentru care aceasta reprezintă o măsură dispusă, în sensul de aplicată, de către organul de poliție rutieră, și nu de instanța de judecată în cadrul aceluiași proces. Deschiderea unei noi proceduri judiciare, care să confirme necesitatea anulării permisului de conducere, ar fi fost inutilă în condițiile arătate mai sus, având, eventual, doar efectul întâzierii aplicării și executării măsurii. Așadar, măsura anulării permisului de conducere constituie, potrivit art. 97 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, o măsură tehnico-administrativă, dispusă de organul de poliție rutieră. Această măsură nu implică o activitate jurisdicțională, proprie sistemului judiciar, și nici nu presupune adoptarea unui act decizional din partea organului de poliție, ci reprezintă o operațiune tehnico-administrativă de punere în executare a unei măsuri specifice domeniului său de activitate, în urma pronunțării hotărârii judecătorești de condamnare rămasă definitivă.

21. De altfel, din rațiuni practice, operaționale și organizatorice, este firesc ca același organ competent să elibereze permisul de conducere — act administrativ —, să dispună și anularea lui, în urma condamnării titularului acestuia printr-o hotărâre judecătorească definitivă, doar acesta având la dispoziție mijloacele și întreaga logistică necesare înscrierii unei astfel de operațiuni în evidențele sale.

22. În concluzie, Curtea reține că anularea permisului de conducere, în cazurile prevăzute la art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este o măsură tehnico-administrativă instituită de legiuitor a cărei executare se face, în temeiul legii, de organul de poliție rutieră.

23. De altfel, stabilirea de către legiuitor a unor reguli referitoare la circulația pe drumurile publice, inclusiv în ceea ce privește anularea permisului de conducere, are ca scop, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective [...]” și nu afectează munca și protecția socială a muncii ori viața intimă, familială și privată, deoarece persoana interesată se poate prezenta la examen pentru obținerea unui nou permis de conducere, pentru toate categoriile avute anterior, în condițiile reglementate de art. 116 din aceeași ordonanță de urgență.

24. Totodată, Constituția României, reglementând libera circulație, prevede în art. 25 alin. (1) că „*Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept*”. Rezultă că dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Consecința anulării permisului de conducere nu are nicio consecință asupra exercitării dreptului la liberă circulație, cetățeanul beneficiind plenar de libertatea sa de a se deplasa în țară și în străinătate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Grigoroiu în Dosarul nr. 2.177/120/2013 al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 114 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE

ORDIN

privind modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului privind instalarea sistemelor de încălzire care utilizează energie regenerabilă, inclusiv înlocuirea sau completarea sistemelor clasice de încălzire, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.274/2011

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 298/2014 pentru modificarea și completarea Ghidului de finanțare a Programului privind instalarea sistemelor de încălzire care utilizează energie regenerabilă, inclusiv înlocuirea sau completarea sistemelor clasice de încălzire, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.274/2011,

având în vedere prevederile art. 13 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului și schimbărilor climatice emite prezentul ordin.

Art. I. — Ghidul de finanțare a Programului privind instalarea sistemelor de încălzire care utilizează energie regenerabilă, inclusiv înlocuirea sau completarea sistemelor clasice de încălzire, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.274/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 5 mai 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Pe parcursul derulării programului, orice redistribuire a sumelor alocate se poate face prin dispoziție a președintelui Autorității.”

2. La articolul 15 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) deschiderea plicurilor conținând dosarul de finanțare al solicitantului, care se realizează exclusiv în ordinea înregistrării

la agenția județeană pentru protecția mediului pe raza căreia domiciliază solicitantul, cu condiția nedepășirii, prin însumarea finanțărilor propuse spre aprobare, a bugetului alocat la nivel național. La epuizarea sumei aferente sesiunii, plicurile care nu au fost deschise spre analiză se restituie, la cererea scrisă a solicitantului, într-o perioadă de maximum 6 luni de la comunicarea rezultatelor sesiunii de finanțare.”

3. La articolul 18, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritatea soluționează contestația în termen de 30 de zile de la înregistrarea acesteia la registratura Autorității.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Mihail Făcă,
secretar de stat

București, 19 iunie 2014.
Nr. 948.

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE

ORDIN**privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice nr. 364/2014**

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 388 din 12 iunie 2014 privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național,

în temeiul art. 13 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului și schimbărilor climatice emite prezentul ordin.

Art. I. — Ghidul de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice nr. 364/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 204 din 21 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 34, litera o) va avea următorul cuprins:

„o) certificatul de grefă/extras din Registrul asociațiilor și fundațiilor eliberat de către instanța competentă, care atestă că organizația nu a fost radiată din Registrul asociațiilor și fundațiilor și nu se află în procedură de dizolvare sau lichidare, nu mai vechi de 10 zile la data depunerii dosarului de acceptare, în original sau în copie legalizată, dacă este cazul.”

2. La articolul 38, litera o) va avea următorul cuprins:

„o) certificatul constatator de bază emis de către oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunalul în a cărui rază teritorială își are sediul social proprietarul, în original sau în copie legalizată, nu mai vechi de 30 de zile la data depunerii dosarului de acceptare.”

3. La articolul 43 alineatul (1), litera o) va avea următorul cuprins:

„o) certificatul constatator de bază emis de către oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunalul în a cărui rază teritorială își are sediul social proprietarul, în original sau în copie legalizată, nu mai vechi de 30 de zile la data depunerii dosarului de acceptare.”

4. În anexa nr. 6 la ghid, la punctul 2 subpunctul 2.1, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) un număr de... autovehicule noi cu sistem de propulsie hibrid.”

5. În anexa nr. 9.3 la ghid, la punctul I, subpunctul 1.2.8 va avea următorul cuprins:

„1.2.8. Actul administrativ (ordinul/decizia/dispoziția, după caz) prin care a fost numit/validat conducătorul instituției publice, în copie certificată «conform cu originalul»”.

6. În anexa nr. 9.4 la ghid, la punctul I, subpunctul 1.2.9 va avea următorul cuprins:

„1.2.9. Certificatul de grefă/extras din Registrul asociațiilor și fundațiilor eliberat de către instanța competentă, care atestă că organizația nu a fost radiată din Registrul asociațiilor și fundațiilor și nu se află în procedură de dizolvare sau lichidare, nu mai vechi de 10 zile la data depunerii dosarului de acceptare, în original sau în copie legalizată, dacă este cazul”.

7. În anexa nr. 9.6 la ghid, la punctul I, subpunctul 1.2.9 va avea următorul cuprins:

„1.2.9. Certificatul constatator de bază emis de către oficiul registrului comerțului de pe lângă tribunalul în a cărui rază teritorială își are sediul social proprietarul, în original sau în copie legalizată, nu mai vechi de 30 de zile la data depunerii dosarului de acceptare”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Mihail Făcă,
secretar de stat

București, 19 iunie 2014.

Nr. 949.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind sancționarea Societății BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L.
cu interzicerea temporară a activității**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

În urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, consemnată în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 14 mai 2014, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului efectuat în data de 13 martie 2014 la Societatea BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L., cu sediul social în Brașov, calea București nr. 246A, biroul 11, județul Brașov, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J8/913/16.07.2002, cod unic de înregistrare 14755220/17.07.2002, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK 294/15.06.2005,

a constatat următoarele:

Societatea nu are sediu social destinat desfășurării activității pentru care a fost autorizată, la care să fie prezent în permanență un angajat al brokerului, în cadrul programului zilnic de lucru, fiind astfel încălcate prevederile art. 2 lit. e) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. d) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k) și ale art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L., cu sediul social în Brașov, calea București nr. 246A, biroul 11, județul Brașov, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J8/913/16.07.2002, cod unic de înregistrare 14755220/17.07.2002, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK 294/15.06.2005, cu interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare până la data la care vor fi create condițiile desfășurării acțiunii de control conform prevederilor Normelor privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a exercitării activității de intermediere brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice,

acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a exercitării activității de intermediere în asigurări, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L. se dispune prin decizie motivată a Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 4. — Împotriva prezentei decizii Societatea BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L. poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și poate sesiza Curtea de Apel București, în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 16 iunie 2014.
Nr. 555.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea cu amendă și retragerea aprobării domnului Rosala Liviu Gheorghiuță, director executiv/persoană semnificativă al/a Societății BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L.

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, consemnată în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 14 mai 2014, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului efectuat în data de 13 martie 2014 la Societatea

BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L., cu sediul social în Braşov, calea Bucureşti nr. 246A, biroul 11, judeţul Braşov, înregistrată la Oficiul Naţional al Registrului Comerţului cu nr. J8/913/16.07.2002, cod unic de înregistrare 14755220/17.07.2002, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK 294/15.06.2005,

a constatat următoarele:

1. Societatea a transmis cu întârziere sau nu a transmis către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor/Autoritatea de Supraveghere Financiară raportările periodice pentru anul 2012 şi anul 2013, astfel:

— au fost transmise cu întârziere, în format letric, raportările aferente trimestrelor I—IV pentru anul 2012 şi trimestrelor I şi II pentru anul 2013;

— au fost transmise cu întârziere, în format electronic, raportările aferente trimestrelor II/2012 şi I/2013;

— nu au fost transmise, nici în format letric şi nici în format electronic, raportările aferente trimestrelor III şi IV/2013.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare şi supravegherea asigurărilor, cu modificările şi completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 alin. (3), art. 3 pct. III lit. a)—d) şi pct. III—Termen de transmitere din Normele privind forma şi conţinutul raportărilor financiare şi tehnice pe care trebuie să le întocmească brokerii de asigurare şi/sau reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3/2009, cu modificările ulterioare.

2. Societatea a transmis cu întârziere/nu a transmis către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor/Autoritatea de Supraveghere Financiară raportările financiare aferente semestrului I/2012 şi I/2013, astfel:

— au fost transmise cu întârziere, în format letric, raportările financiare aferente semestrului I/2012;

— nu au fost transmise, nici în format letric şi nici în format electronic, raportările financiare aferente semestrului I/2013.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000, cu modificările şi completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 alin. (3), art. 3 pct. II lit. a) şi b) şi pct. II — Termen de transmitere din Normele privind forma şi conţinutul raportărilor financiare şi tehnice pe care trebuie să le întocmească brokerii de asigurare şi/sau reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3/2009, cu modificările ulterioare, cu prevederile cap. I pct. 3 din anexa la Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14/2012*) pentru punerea în aplicare a Sistemului de raportare contabilă la data de 30 iunie 2012 a societăţilor din domeniul asigurărilor şi cu pct. 3 din anexa la Norma preşedintelui Autorităţii de Supraveghere Financiară nr. 3/2013 pentru punerea în aplicare a Sistemului de raportare contabilă la 30 iunie 2013 a societăţilor din domeniul asigurărilor.

3. Societatea nu a transmis către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor/Autoritatea de Supraveghere Financiară raportările financiare aferente anului 2012, în format electronic, iar pe cele în format letric le-a transmis cu întârziere.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. f) din Legea nr. 32/2000, cu modificările şi completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 alin. (3), art. 3 pct. I lit. a) şi pct. I — Termen de transmitere din Normele privind forma şi conţinutul raportărilor financiare şi tehnice pe care trebuie să le întocmească brokerii de asigurare şi/sau reasigurare, puse în aplicare prin Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3/2009, cu modificările ulterioare, şi cu prevederile art. 14 alin. (1) din Normele privind încheierea exerciţiului financiar 2012 pentru societăţile din domeniul asigurărilor, puse în aplicare prin Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 7/2013**).

Faptele constituie contravenţie conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), m²) şi m³) din Legea nr. 32/2000, cu modificările şi completările ulterioare.

Faţă de motivele de fapt şi de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraţilor şi al promovării stabilităţii activităţii de asigurare în România,

Consiliul Autorităţii de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — (1) În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare şi supravegherea asigurărilor, cu modificările şi completările ulterioare, se sancţionează cu amendă în cuantum de 5.000 lei (cinci mii lei) domnul Rosala Liviu Gheorghişă, director executiv/persoană semnificativă al/a Societăţii **BROKER DE ASIGURARE CAR ASIG — S.R.L.**, cu domiciliul în Braşov, str. Dacia nr. 31, judeţul Braşov, CNP 1491110296189.

(2) Amendă se face venit la bugetul de stat în cotă de 50% şi se achită în contul corespunzător, iar diferenţa în cotă de 50% se face venit la bugetul Autorităţii de Supraveghere Financiară şi se achită în termen de 15 zile de la primirea deciziei, în contul IBAN nr. RO83 TREZ 7005 025X XX00 7370, deschis la Trezoreria Municipiului Bucureşti.

(3) Dovada de plată a amenzii va fi prezentată Autorităţii de Supraveghere Financiară imediat după efectuarea plăţii.

(4) În conformitate cu prevederile art. 43 alin. (3) şi (4) din Legea nr. 32/2000, cu modificările şi completările ulterioare, prezenta decizie constituie titlu de creanţă. La data scadenţei, titlul de creanţă devine titlu executoriu, în baza căruia Autoritatea de Supraveghere Financiară va declanşa procedura silită de recuperare a creanţelor sale.

Art. 2. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările şi completările ulterioare, se sancţionează cu retragerea aprobării domnul Rosala Liviu Gheorghişă, director executiv/persoană semnificativă al/a societăţii, cu domiciliul în Braşov, str. Dacia nr. 31, judeţul Braşov, CNP 1491110296189.

Art. 3. — (1) Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere prealabilă adresată Autorităţii de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, şi se poate sesiza Curtea de Apel Bucureşti, în termen

*) Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 14/2012 a fost abrogat prin Norma preşedintelui Autorităţii de Supraveghere Financiară nr. 3/2013 pentru punerea în aplicare a Sistemului de raportare contabilă la 30 iunie 2013 a societăţilor din domeniul asigurărilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 26 iulie 2013.

**) Ordinul preşedintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 7/2013 a fost abrogat prin Norma Autorităţii de Supraveghere Financiară nr. 1/2014 privind încheierea exerciţiului financiar 2013 pentru societăţile din domeniul asigurărilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 13 martie 2014.

de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, sancționatoare, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) cu modificările și completările ulterioare. din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii României, Partea I.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 16 iunie 2014.
Nr. 556.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

